

Poštovani! U Vašim novinama od 3. siječnja 2013. g. objavili ste tekst Vašeg novinara gosp. R. Buršića pod naslovom: „Život mu odneo nož, a ubila mržnja“. Molimo Vas, temeljem Zakona o javnom informiranju koji Vas i obavezuje, da objavite naš odgovor na ovaj emotivan tekst s jednostranim licem.

Gosp. R. Buršić je u svom tekstu naveo nekoliko neistinitih tvrdnji. Govori o „mržnji prema vjeri, mržnji prema popovima, crnoklerikalcima, pa valjda i onda mržnja prema Vatikanu, Svetoj stolici, papi, svim svecima i sveticama“. Takva mržnja jednostavno nije postojala, ali je postojala mržnja prema fašizmu i svemu što je taj fašizam predstavljao i onima koji su ga podržavali.

Vaš novinar nezna, neće da zna ili je zaboravio ispravno informirati javnost, da je svećenstvo Istre u Drugom svjetskom ratu bilo nedvosmisleno podijeljeno na dvije suprotstavljene opcije. Biskupi Santin i Radosi sa svojim pristašama (pretežno talijanskim svećenstvom) zalagali su se i činili sve, da Istra ostane u sastavu talijanske države, a narodno svećenstvo (pretežno slavensko) u ilegali bili su na strani NOP-a, a dio njih i direktni učesnici NOB-e, dajući tako vidan doprinos za priključenje i sjedinjenje Istre s maticom domovinom. Istina je, da je upravo ovaj dio istarskog svećenstva nakon rata u vrijeme zasjedanja Pariške mirovne konferencije stao na stranu koja je „dokazivala da je Istra Hrvatska i da mora bezuvjetno pripasti toj svojoj domovini“.

Isto tako nije ni točno, da su za priključenje Istre Hrvatskoj, odnosno Jugoslaviji istarski svećenici imali presudnu ulogu. Presudnu ulogu u tome su imali Istrani koji su se s puškom u ruci borili protiv nacifašizma i 17.000 Istrana palih boraca i žrtava fašističkog terora. Bez ove bitke ne bi bilo ni Pariške mirovne konferencije.

U jednom intervju za „Novi list“ pok. mons. Josip Pavlišić, nadbiskup Riječko-Senjski i sam učesnik NOB-e i potpisnik Pazinskih odluka, na upit novinara kakva je bila njegova uloga i istarskog svećenstva u Drugom svjetskom ratu odgovorio je: „...da i sam nam je Bog pomogao, ali da nije bilo Tita i njegovih hrabrih partizanskih boraca Istra danas ne bi bila u sastavu Hrvatske“.

Puna istina je prava istina, a poluistina kojom se poslužio Vaš novinar je ublažena riječ za laž.

Ne bi voljeli vjerovati da je Vaš novinar namjerno zaboravio javnosti predočiti ono najbitnije što je prouzročilo nepotrebno ubojstvo svećenika Miroslava Bulešića u Lanišću u kolovozu 1947., do kojeg ne bi došlo, da nisu upravo svećenici Stjepan Cek i Miroslav Bulešić režirali i izvjesili oglas na crkvenim vratima da partizani ne mogu biti kumovi na krizmi, a niti mogu krizmati svoju djecu. Kao dokaz prilažemo izvod iz 2. knjige mons. Bože Milanovića „Istra u dvadesetom stoljeću“ str. 214 i 234 koji i sam navodi ovu činjenicu, kao i brojni još živi svjedoci. To je bila teška provokacija i uvreda nenarodnog svećenstva, napaćenom i totalno stradalom kraju u ratu. Sva su sela Ćićarije temeljito spaljena, mnogo nedužnih ljudi, djece, žena i staraca izmasakrirano i poubijano. Narodni revolt bio je spontan, masovan i nekontroliran. U tom metežu (psihologija mase) nije nitko očekivao, da će se desiti ubojstvo. To nije ubojstvo političkog sustava kako ga prikazuje Vaš novinar već zločin pojedinca i njegove samovolje, zbog čega je bio i osuđen u redovnom postupku na Okružnom sudu.

O ovom događaju najvjerodostojnije govore date izjave svjedoka: Marije Penko iz Prapoča i Katice Grbac, koje je Zvane Črnja zapisao neposredno nakon tog događaja i objavio u svojoj knjizi „U krvi rođeno“ izdana 1948., a fotokopije desetak stranica izvoda iz ove knjige Vam prilažemo. Znači nije se šutjelo o ovom događaju. Vjerodostojnost ovih izjava i navoda koje je zapisao pok. Zvane Črnja, akademik, potvrđuju i još živi svjedoci ovih događaja: Anđelka Sloković iz Jelovica, živi u Rovinju i mr. Josip Žmak iz Podgaća, živi u Umagu, na poznatim adresama, ali ne kao opravdanje za zločin, ali da za razumijevanje što se to i zašto dogodilo u Lanišću 1947. g.

Bilo bi fer i korektno, da za našu javnost objavite tekstove izjava iz ovih priloga i obrazloženje presude suda do koje mi nismo mogli doći, jer se prevrtanjem povijesnih istina, pored živih svjedoka nemože postići cilj koji bi zadovoljio nečiji svetonazor na užtrb argumenata.

Ne želimo negirati žrtvu don. Miroslava Bulešića, ali su i sve žrtve fašizma „brutalno ubijene“ i nedopustivo je da se to ignorira što proizlazi iz pisanja gosp. Buršića.

Stvar je Crkve kada će i koga proglasiti mučenikom i blaženim ako za to ima osnova, ali Vaš novinar i tu misli da mora reći „svoju“ pa optužuje nekakvu (koju?) politiku koja je postavila nekakve „barikade“. Da, protekom vremena, kada nestaju svjedoci ima manje „barikada“ koje

lakše omogućavaju djelovanje neodgovornim povijesnim revizionistima.

Hvala na uvrštenju!

U Puli, 25.01.2013.

Za Predsjedništvo
antifašista IŽ

Saveza
Tomislav Ravnić

Download: [Istra u 20. stoljeću](#)

Download: [U krvi rođeno](#)